

ВСТУП

Іще один звичайний надзвичайний день у Гравіті Фолз! Вітерець шелестить зеленою травичкою; сонце світить на дерева; знайомі близнюки прогулюються лісом. Як і завжди, суперечка між ними в розпалі.

— Байдуже, — каже Діппер Пайнз. — Обери вже якийсь один!

— Це МАЄ значення, — наполягає Мейбл Пайнз, тримаючи в руках два светри. — Мій светр повинен ідеально пасувати до дня! Сьогодні сонечко, тож мені хочеться надягти «Щеня в затінку». Але мені сподобався «Яскравий клубочок».

— Вибір між такими незначними речами не є важливим, — зауважив Діппер. — Саме тому я і ношу щодня одне й те саме, бо тоді можу зосередитись на ВАЖЛИВИХ речах.

— А решті залишається зосередитись на тому, як не звертати увагу на поганий запах від тебе! — розреготалась Мейбл. Вона замислилася і все ж таки надягла светрик із клубочком, відкинувши інший. — Сьогодні носитиму «Яскравий клубочок». Светрик із цуценям я носила вчора, не хочу, аби мене вважали передбачуваною.

Раптом Діппер жестом зупинив Мейбл.

— Чуєш? — спитав він.

Мейбл озирнулася.

— Це модники аплодують моему вибору?

Діппер спохмурнів.

— Це, схоже... хтось копає.

Він потягнув Мейбл до моховитого пагорба. Вони зазирнули за нього і...

БУМС!

— От дідько! — вилаявся огрядний чолов'яга в сірому комбінезоні та окулярах, бо вдарив сам себе лопатою по обличчю. Він стояв посеред галявини, а з усіх боків його оточували купки землі.

— Блендін Бландін! — з посмішкою вигукнула Мейбл.

— Хто тут? — зойкнув Блендін і замахав лопатою, немов мечем. — У мене сила-силенна футуристичної зброї, і щойно ти наблизишся, я спробую розібратися, як нею користуватися, — закричав він.

Діппер з Мейбл розсміялися і скотилися з пагорба.

— Агов, приятелю! Як справи?! — гукнув Діппер.

— Як поводитьсь нове волосся? — поцікавилась Мейбл.

— Це ВИ ДВОЄ! — розслабився Блендін. — Я мав здогадатися. Заявляю, що це моя особиста справа!

— Як і ці ями, — зауважив Діппер.

— Сотні ям! — додала Мейбл.

— А що не так з ямами? — спитав Діппер.

— Шукаєш ховрахів? — запитала Мейбл. — Як мило!

Ми теж хочемо!

Блендін насупив брови.

— Те, що я роблю, — таємниця! — сказав він, схопився за лопату і знову гепнув себе по обличчю. Він застогнав і розломив лопату об коліно. — Гарзд, розкажу. Але лише тому, що потребую допомоги! Я шукаю скарб, що його заховав божевільний. І цей скарб такий великий і могутній, що найдобріші люди заради нього перетворили своїх ворогів на примар!

— Цей скарб — дружба? — запитала Мейбл.

— Ні, не дружба! — заверещав Блендін. — Мова йде про легендарні СКАРБИ ПІРАТІВ ЧАСУ!

— О-о-о-о-о-о-о! — тільки й вимовила Мейбл.

— Це найбільший скарб з усіх, що я знаю, бо більше я ніяких скарбів узагалі не знаю. Пірати часу — це купка шахраїв — агентів Збройних Сил Аномалій Часу, які подорожують історією і крадуть найвідоміші скарби. Священний грааль! Філософський камінь! Улюблена іграшка Авраама Лінкольна! А вдягаються вони піратами, тому... що це круто!

— Я б так не сказав, — хмикнув Діппер.

— Слухай! Цих негідників бояться і поважають, як нікого! — заявив Блендін. — А я придумав, як можна вкрати їхній дорогоцінний скарб!

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Красти в кровожерливих піратів небезпечно, — зауважив Діппер. — Мені завжди здавалося, що небезпека тобі не подобається. І праця теж.

— Слухай, — зітхнув Блендін. — Не знаю, чи тобі це відомо, але життя моє солодким не назвати. Незважаючи на те, що ти повернув мені стару роботу, я живу з мамою, і колеги все одно глузують з мене, тож від стресу нове волосся все одно випадає. — І Блендін висмикнув пасмо волосся, пустивши його на вітер. — Якби я роздобув хоча б чверть цього скарбу, до мене б нарешті почали ставитися з повагою. Але сам я не впораюся, як ви вже помітили, — Блендін махнув на поле ям. — Що скажете? Поможете обікрасти злодіїв?

— Не знаю, — відповів Діппер. — Ми взагалі-то збиралися цілий день дивитися телевизор.

— Або читати книжки, — втруtilась Мейбл. — Я чула, як по телевизору казали, що їх і досі друкують.

— Можемо поділити скарби на трьох! — посміхнувся Блендін. — Це понад мільйон доларів кожному!

— Але ж мандрувати в часі супернебезпечно! — вигукнув Діппер. — А якщо я наступлю на гілочку і в майбутньому всі перетворяться на людей-ящірок?

— Сценарій з людьми-ящірками відбувається лише в сорока відсотках випадків, — пояснив Блендін. — До того ж вони дуже милі. Плюс заради безпеки я роздобув лазерний бластер! Погляньте!

Блендін стер бруд з дивної зброї зі свого багатого арсеналу для подорожей в часі і вистрілив у ліс. Звук був такий, немов десь далеко заверещав Тобі Рішучий.

— Бачите? — спитав Блендін. — Працює, як зачароване! Діппер з Мейбл презирнулися, кивнули один одному і нахилили голови, щоб порадитись.

— Мейбл, трохи скарбів нам не завадить, — прошепотів Діппер.

— Так! Уже бачу, як купую «Місячні черевички» або годинничок із чистого золота! — погодилась Мейбл.

— А я зможу організувати власну лабораторію і вивчати аномальні явища Гравіті Фолз! А може, прикуплю собі ще кілька сотень такого ж прикиду на кожен день! — Діппер озирнувся на Блендіна, який спостерігав за ними здалеку, і знову повернувся до сестри. — Що робитимемо, Мейбл? Чи допоможемо Блендіну?

Читачу! Що робити Діпперу і Мейбл?

Відхилити пропозицію Блендіна:
переходь на сторінку 71.

Вирушити на пошуки скарбів:
переходь на сторінку 103.

УБИТИ ДРАКОНА

— Дракони! — сказав Діппер і витяг із жилета «Щоденник 3». — У Гравіті Фолз я знаходив їхні кістки, але ще ніколи не бачив живих. Такий шанс випадає раз у житті!

— А хіба не можна вважати драконів просто динозаврами, які вміють розмовляти? — поцікавилась Мейбл.

— Наука із цим досі не погоджується, — відповів Діппер.

— Ду-у-у-у-уже добре! — крикнув король. — Сер Сьютслі, видайте їм обладунки!

Пришкандибав старенький кравець в окулярах, зняв з тріо мірки, а тоді лягнув у долоні, і підбігли два зброєносці і начепили на близнюків і Блендіна обладунки. Кравець вправно викарбував на металевих грудях особисті символи.

— У мене пісковий годинник! — зрадів Блендін. — Ідеально!

— А в мене летюча зірка! — оголосила Мейбл.

— А в мене сосна, натяк на моє прізвище! — сказав Діппер.

— Не дуже радійте, — попередив їх король. — Це лише для того, щоб легше було впізнати тіла, коли вас вб'ють.

Блендін спохмурнів.

Пригарцював хлопчик-зброєносець із дерев'яним ящиком і відкрив його. Усередині лежала дерев'яна дудка з вирізаним на ній драконом.

— Драконова флейта, — пояснив король. — Мелодія, зіграна на ній, може заколисати дракона!

— Якщо все так легко, чому ж ви самі нею не скористалися? — запитав Діппер.

— Бо не впевнений, чи вона дійсно працює! — відповів король. — Не такий я дурень, щоб ризикувати власним життям, випробовуючи її!

Він пирснув, бо саме цієї миті зброєносець вручив їм мечі. Діппер передав зброю Мейбл і Блендіну.

— А ось і мапа драконового лігва, — король подав Діпперу сувій пергаменту. — Ну от. Розкажу вам усе про пірата і про його підказку, але лише коли повернетесь. Рушайте! Уперед!

Загін лицарів супроводив трійцю до брами замку.

— До дракона — туди, — вказав один з лицарів на пагорби за селом. — Хай щастить!

Він дав їм ліхтарик, засміявся і зачинив за ними двері.

— Схоже на якийсь квест! — зауважив Діппер.

Мейбл підхопила лютю померлого від чуми селяка, який лежав долілиць у багнюці. Вони вирушили до лісу, і дівчинка заспівала:

О, слухайте уважно, почуєте легенду!

Про переможницю драконів — неймовірну Мейбл!

Країною з торбиною мандрує ватажком

Із Блендіном лисим і Діппером-диваком.

— Заберіть у неї інструмент, — простогнав Діппер.

Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Тринадцять куплетів по тому трійця перетнула долину і наблизилася до лігва дракона.

— Блискучим мечем завалила чужинця! І вийшла заміж одразу за тринадцять принців! — співала Мейбл.

— Цить! — зупинив її Діппер, посвітивши вперед ліхтариком.

У темній печері були розкидані людські кістки, а над входом, немов криві зуби, нависли гострі сталактити. З печери лунало драконове дихання, від якого земля трусила-ся під ногами.

— Так, тепер потрібно лише прокрастися всередину і зіграти дракончику на цій дудочці, — сказав Діппер. — Сподіваюся, ми заколисаємо його раніше, ніж він нас спопелить, і повернемо королю його улюблений келих.

— Навіщо нам драконова луска, якщо на нас чекає цілий скарб? — запитала Мейбл.

— Ну, ус-с-сі роз-з-каз-з-зали про с-с-свої круті плани? — пробелькотів Блендін, у якого так тремтіли коліна, що деренчали обладунки. — Розчавлені черепа і ребра по всій печері змушують мене нервувати.

Діппер звернувся до мапи короля.

— Якщо вірити мапі, існує ще одна стежка, що робить гак і повертається до виходу з печери, — показав він на тоненьку стежечку над безоднею, що закручувалась навколо височенної скелі.

Блендін так і охнув.

— Оце лихо! Скрутніше з кожною хвилиною!

— Вибір за тобою, — сказав Діппер. — Хочеш пройти небезпечною стежкою і напасти на дракона зі спини чи вискочити прямо перед драконом, сподіваючись, що дудка короля спрацює?

Блендін застогнав.

— Ненавиджу приймати рішення.

**На його щастя, читачу, ти можеш
зробити вибір за нього.**

**Виступити проти дракона з флейтою:
переходь на сторінку 187.**

**Прокрастися і напасти на дракона ззаду:
переходь на сторінку 154.**

Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

СКОРИСТАТИСЯ ПРИСКОРЮВАЧЕМ

— Прискорювач активую я! — оголосила Мейбл. — Ця кнопочка така червоненька, і це завжди так красиво! Три... два... один! — вона ляснула по кнопці долонею.

На якусь мить здалося, що нічого не відбулося, аж раптом...

БУ-У-У-У-У-УМ!

З неймовірною, небаченою досі силою, рейсер рвонув уперед. Прискорення було таким, що Діппера і Мейбл втиснуло в сидіння. Зі швидкістю звуку вони промчали повз «Рейсер Ті» і перетнули фінішну лінію.

— Ми виграли! — закричала Мейбл.

— Вийшло! — підхопив Діппер.

Натовп шаленів.

Блендін підскочив з місця і кинувся до близнюків.

— От так молодці! Я в захваті! Ніколи раніше не бачив космічних перегонів, але це щось! — вигукував він, накинувшись на друзів з обіймами.

Близнюкам ледь вдалося від нього відбитися.

— Хочу познайомити вас з однією людиною, — сказав нарешті Блендін. — Діппере і Мейбл, це колишній пірат часу, якому ми допомогли звільнитися, Дос Хантхоу!

Дос Хантхоу, без сорочки, зі шрамом часу, підскочив до близнюків, немов радісне цуценятко.